kinderen Gods dagelijks meerder oorzaak om zichzelven voor God te verootmoedigen, de diepte van Zijne barmhartigheden te aanbidden, zichzelven te reinigen en Hem, die hen eerst zoo uitneemend heeft liefgehad, wederom vurig te beminnen".

Uit het scheepje der ziel is het anker des geloofs dus uitgeworpen in den vasten bodem van het Woord Gods; maar als de storm opsteekt en de baren hoog rijzen, dan wordt het ook in dat scheepje gevoeld, dat het anker vastligt en houdt; het verband met den vasten bodem zou er niet zijn zonder het anker en de ketting, die dat anker houdt, maar de rust van het vaartuig is toch niet in het schip, maar in den bodem, waarop het vastligt. Zoodra ge het anker losrukt, baat het niet te roemen: we hebben een vast anker, het scheepje wordt een speelbal der golven, en het gaat als Paulus beschrijft: de hoop om behouden te worden wordt ons gansch ontnomen.

Die vaste ankergrond ligt voor ons in de H. Schrift als het geïnspireerde Woord onzes Gods.

Hier nu gaapt wel een zeer diepe klove tusschen de Ethischen en ons. Want 'al is het waar, dat uit het Ethisch beginsel nog niet aanstonds weerspraak op de belijdenis der H. Schrift als het onfeilbaar Woord van God voortvloeit, feit is toch, dat het bij bijna alle ethischen daartoe gekomen is. Dat lag ook voor de hand.

Juist omdat men meende vanwege de bezwaren, die de moderne wetenschap tegen de Schrift in het midden gebracht had, niet langer aan het onfeilbaar Woord te kunnen vasthouden, heeft men bewust of onbewust, een anderen geloofsgrond gezocht in de innerlijke ervaring.

Wie den onderbouw der belijdenis en der leervoorstellingen rusten laat op het geloof der gemeente kan niet tegelijk de H. Schrift als grondpeiler der Theologie erkennen. Naarmate men het subjectief geloofsleven tot hooger rang verhief, naar diezelfde mate ging de waarde der H. Schrift omlaag.

En nu wilde men de H. Schrift niet loslaten, noch haar een hooger gezag betwisten, maar men weigerde haar de eere te geven, waarop zij zelf aanspraak maakt.

Dit aan te wijzen valt echter buiten het bestek van deze artikelen, die slechts met luchtige schetslijn het hoofdprobleem konden teekenen.

Ik eindig met een woord van Ds Hulsman, den vroegeren ethische, die overliep naar het moderne kamp: „De strijd tegen het beginsel der ethischen is een strijd zoo eerlijk als goud; daar kleeft geen vlekje aan van persoonlijke bedoeling: het is de strijd van het hart, dat worstelt om klaarheid en waarheid, om éénheid in zijn wereldbeschouwing en om orde in zijn denken" [1]).

F. C. M.

[1]) G. Hulsman, Het Ethisch beginsel en de Ethische Richting.

KERKELIJK LEVEN.

Hartelijk dank!

Recht hartelijk dank aan allen, die mij bij mijn vertrek een „vaarwel" en een „tot wederziens" toeriepen.

Met name ook aan onze Theologische Faculteitsvereeniging van Studenten.

Men vergeve mij, dat ik niet persoonlijk antwoorden kon.

Nog iets persoonlijks.

In de laatste weken ontving ik weer tal van uitnoodigingen om te preeken of te spreken na mijn terugkomst uit Amerika.

Mag ik beleefd verzoeken, dat men zichzelf en mij die moeite spare?

Ook in den komenden winter kan ik nog geen enkele spreekbeurt waarnemen.

De professorenbenoeming in Amerika.

Aan de professorenbenoeming voor de Theol. School te Grand Rapids zat, naar het van achteren blijkt, heel wat vast.

Het persverslag der Synode in de Amerikaansche „Wachter" geeft daaromtrent reeds allerlei bijzonderheden.

Daar leest men:

6. Vervolgens werd aan de orde gesteld de verkiezing van twee professoren. Voor professor in de Dogmatiek en aanverwante vakken waren door het Curatorium genomineerd Dr C. Bouma en Dr H. H. Meeter. Voor professor in Oud-Testamentische Exegese en aanverwante vakken was slechts één naam genoemd, die van Dr M. Wijngaarden.

Een zeer lange discussie ging aan de verkiezing vooraf. Vooral drie kwesties vroegen allereerst beslissing. (a) Een sterke begeerte werd er openbaar, om Profs Berkhof of Volbeda te benoemen voor de Dogmatiek en voor de zoo open te vallen plaats dan één der candidaten te verkiezen. De overweging, dat de studie en ervaring van Profs Berkhof en Volbeda op 't gebied der vakken, die ze nu reeds zoo vele jaren onderwezen, voor hunne respectieve „chairs" dienden behouden te worden, deed de Synode besluiten geen schifting te doen plaats hebben. (b) Tegen de nomineering van Dr C. Bouma door het Curatorium was geprotesteerd door een tweetal curatoren. Ook waren er door de Theologische Faculteit, alsmede door sommige kerkeraden bezwaren tegen zijne nomineering of verkiezing ingebracht.

De zeer breedvoerige discussie hierover eindigde ten slotte in het volgende besluit:

„De Synode kennis genomen hebbende van de ingekomen bezwaren tegen Dr C. Bouma en van de verantwoording van het Curatorium besluit den naam van Dr C. Bouma op het tal te laten."

c. Ook kwam de vraag op, of de Synode zelf benevens de gestelde nominaties nog namen mocht voegen, die als candidaten mede in aanmerking zouden kunnen komen, met het gevolg, dat voor het professoraat in de exegese nog genoemd werden Dr H. H. Meeter en Dr Y. P. de Jong.

Eer de Synode tot stemming overging, werd het aangezicht des Heeren in den gebede gezocht. Waarlijk, in overijling is deze voor School en Kerk zoo gewichtige zaak niet tot eene beslissing gebracht. Dagen lang is er zeer ernstig over gedelibereerd en eindelijk de beslissende leiding Gods gemeenschappelijk gezocht.

Direct bij de eerste stemming werd de uitslag verkregen, dat Dr C. Bouma gekozen werd voor de Dogmatiek en Dr M. Wijngaarden voor de Oud-Testamentische Exegese.

Uit „Religion and Culture" meenen wij te mogen opmaken, dat Dr Bouma vooral de harten der Synode-leden stal door met groote waardeering te gewagen van het werk van den aftredenden hoogleeraar, Prof. ten Hoor.

Alsmede door uitdrukkelijk te verklaren geen „Jansenist" te zijn.

Hetzelfde blad is van oordeel, dat de Gereformeerde theologie in Amerika een nieuwe periode moet intreden n.l. die van het amerikaniseeren van Kuyper en Bavinck.

In ieder geval: de vacatures zijn weer bezet.

Persoonlijk zouden wij in deze zaak aan een besloten zitting der Synode de voorkeur hebben gegeven boven de geheime.

Maar nu rekenen we met de Nederlandsche mentaliteit.

Naar de Amerikaansche mentaliteit zou dit wel anders kunnen zijn.

HEPP.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Een zuster vraagt naar de bedoeling van Jezus' woord in Matth. 10:34—36: „Meent niet, dat ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want ik ben gekomen om den mensch tweedrachtig te maken tegen zijn vader, en de dochter tegen hare moeder, en de schoondochter tegen hare schoonmoeder; en zij zullen des menschen vijanden worden, die zijn huisgenooten zijn".

Zij vraagt er naar, wijl ze deze woorden van Christus meermalen hoorde gebruiken tot verklaring van twist en tweedracht tusschen menschen, die naar geest en vleesch beide elkaars familie waren, en die ze daarom tot vrede vermaande. En dan wist ze niet, wat daarop te antwoorden.

Als ik tracht een antwoord te geven op haar vraag, doe ik dat onder de uitdrukkelijke verklaring, dat ik me daarbij geen oogenblik partij stel in 't geval waarvan ze me vertelde. Trouwens, dat was ook haar bedoeling niet. Haar verhaal deed ze alleen, om haar vraag te motiveeren.

Het klinkt oppervlakkig zeker wel wat vreemd, dat de Heere Jezus Christus, die vanouds door de profetie was aangekondigd als Vredevorst, bij Wiens geboorte de Engelen van vrede zongen, en van Wien de Apostel Paulus, denkend aan de vroegere vijandschap tusschen Joden en heidenen, zeide: „Hij is onze vrede" — zelf verzekert, niet éénmaal, maar bij herhaling, dat Hij niet gekomen is in de wereld om vrede te brengen, maar het zwaard, en zelfs de menschen, die elkander het naast bestaan, tweedrachtig te maken.

Toch is er tusschen het een en het ander geen zweem van strijd.

Het is ons aanstonds duidelijk bij de fijne opmerking, die Calvijn bij Matth. 10:34—36 en Lukas 12:51 maakt: dat „de vrede, dien de profeten aankondigden, (nl. als vrucht van Messias' komst) als een, die altoos met het geloof verbonden is, nergens anders heerscht dan in den kring der ware godvruchtigen en in 't gemoed der vromen".

Nergens belooft de profetie aangaande Christus of Christus-zelf, vrede aan de goddeloozen voor hun hart, voor hun onderling verkeer, of ook voor hun verhouding tot de gelooviger.

En op de laatste heeft Jezus in Matth. 10 en Lukas 12, blijkens heel het verband, het oog.

Jezus heeft Zijn jongeren vermaand tot getrouwheid in 't belijden van Zijn Naam. Om hen te doen verstaan wat deze eisch inhoudt en wat gehoorzaamheid eraan van hen vergen zal, spreekt Hij hun van het verzet, van de vijandschap, waartoe hun prediking en belijdenis de wereld zullen prikkelen. Ze zullen hun te staan komen op breuke tusschen hen en die hun het naast bestaan: vader en moeder, broeder en zuster, zoon en dochter.

Dat verzet en die vijandschap, zijn natuurlijk niet in eigenlijken zin het doel van Jezus' komst in de wereld en van de prediking des Evangelies.

Integendeel, wat de liefde van Christus bedoelt te geven is vrede, en vrede in Zijn bloed is het wat het Evangelie zondaars verkondigt en aanprijst. Geloofden alle menschen in Christus, en gehoorzaamden ze allen Zijn Woord — dan zou het vrede worden in aller hart en vrede in heel het leven.

Maar zoo doen niet allen. Waar de Heere niet door Zijnen Geest het verzet breekt en het geloof werkt, daar prikkelen de verschijning en het woord van den Koning des vredes tot vijandschap, en tot verzet. En dit bittere verzet keert zich dan in al zijn felheid tegen degenen, die het Evangelie des vredes verkondigen en den Naam van den Vorst des vredes belijden.

Die vijandschap is niet te voorkomen, en dat verzet kan niet uitblijven, omdat het vleesch is zooals het is; omdat het bedenken des vleesches vijandschap is tegen God.

En het is om die onvermijdelijkheid van het oplaaien der vijandschap overal waar het woord van Christus gepredikt en Zijn Naam genoemd wordt, dat Jezus zegt gekomen te zijn om het zwaard te brengen, om vuur op de aarde te werpen.

Hij wist, dat Zijn woord, overal waar het gepredikt werd, de menschen zou scheiden in twee groepen: die gelooven en zich bekeeren, en die weigeren te gelooven en zich te bekeeren; en en dat deze laatsten zich, in hun vijandschap tegen God en Zijn Gezalfde, keeren zouden tegen de eersten.

Maar al zag en wist Hij dat — het heeft Hem niet weerhouden om in de wereld te komen, er Zijn werk te doen en Zijn woord te spreken; er Zijn Evangelie te doen verkondigen en Zijn Naam er te doen belijden. Hij heeft het alles aanvaard, zooals het komen moest en komen zou. Hij rekende er van te voren op, dat dàt de naaste uitwerking zou zijn. En in dien zin zegt Hij nu, dat Hij tot dat alles gekomen was.

In overeenstemming hiermee teekenden onze Kantteekenaars op het woord „zwaard" aan: „d.i. oneenigheid en vervolging, die op de prediking zoude volgen, waarvan oorzaak is niet eigenlijk Christus, die de Vredevorst is, of Zijn Evangelie, dat een Evangelie des vredes is (Ef. 6:15), maar de moedwil dergenen, die het verwerpen, en de gelooviger haten en vijandelijk vervolgen".

Doch al mag dit de naaste uitkomst zijn — het groote doel van Zijn komst is en blijft vrede te brengen aan de zielen en vrede te brengen aan de aarde.

We hopen, dat hiermee de bedoeling van Jezus' woord duidelijk zal zijn.

Daarmee is dan meteen duidelijk: ten eerste, dat de vijandschap die verdeeldheid en twist veroorzaakt niet uitgaat van hen, die Christus en Zijn Evangelie gehoorzaam zijn, maar, vlak omgekeerd, van de zijde der wereld, die den Christus verwerpt en tegenstaat; ten tweede, dat tot de vijandschap en den strijd, die gevolg zijn van de komst van Christus, enkel behooren de haat en bitterheid, die ons overkomen om Christus' wille; en ten derde, dat Jezus' woord schandelijk misbruikt, wie er eigen twistgierigheid mee poogt te verontschuldigen, of er een schild in zoekt tegen billijke grieven van anderen, het mogen dan gelooviger of kinderen der wereld zijn.

Vreeland. FERNHOUT.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Belgische reis.

III.

De zittingen van de Synode begonnen op Maandag, 's morgens elf uur. Eerst dan werd „de vergadering samengesteld"; wij zouden zeggen: werden de credentie-brieven opgenomen enz. Leden van de Synode met stemrecht zijn alle predikanten, de afgevaardigden der Kerken en leden van „de Synodale Commissie". Zij, die aan het hoofd staan van een „station", een evangelisatie-post hebben, zijn leden met adviseerende stem, dat is o.a. het geval met den Nederlandschen broeder, die te Gent arbeidt aan het hoofd van het station aldaar van de Belgische Zendingskerk. Niemand echter kan lid der Synode zijn alvorens hij instemming betuigd heeft met de „kerkorde" en in het bizonder met het door mij in zijn geheel weergegeven art. 2.

De afgevaardigden der onderscheiden Kerken worden gekozen door de leden der gemeente; meestal altijd uit den kerkeraad. Dit behoeft echter niet. Ook een gewoon lid kan worden afgevaardigd; zelfs kunnen daartoe vrouwen worden gekozen, gelijk ook ditmaal het geval was. Vrouwen kunnen dan ook in deze kerkgemeenschap zitting hebben in den kerkeraad. Daaromtrent informeerde ik den predikant van de Fransche gemeente, die eene vrouw had afgevaardigd. Hij maakte o.a. deze opmerking: zij is meer waard dan alle overige leden van den kerkeraad. Met haar heb ik vluchtig kennis gemaakt. Zij betoonde zich erg ingenomen met den inhoud van eenige voordrachten door één der onzen in de Fransche taal laatstleden Kerstmis in het midden dezer gemeente gehouden.

Nadat nu de vergadering, die voorloopig geleid wordt door het „Bureau", „Moderamen" van de